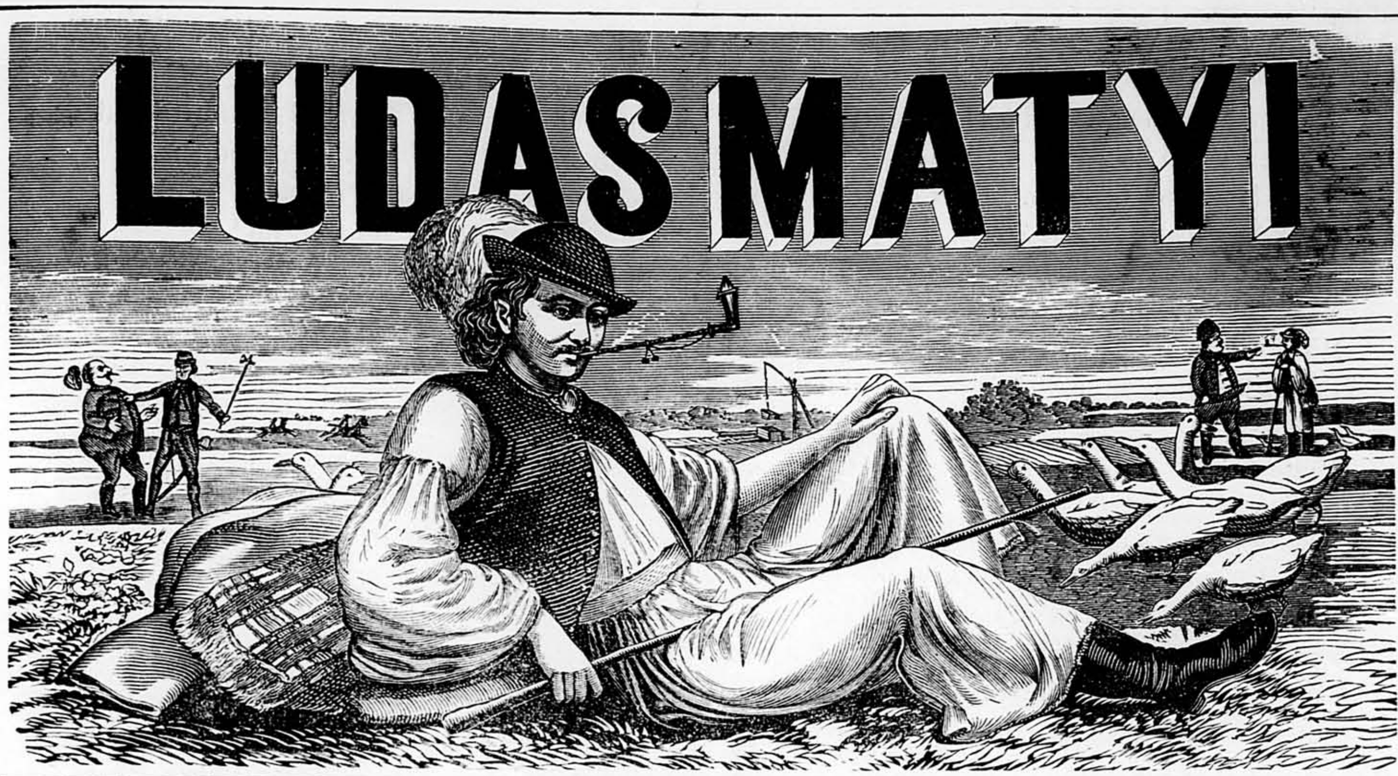

IV. ÉVFOLYAM. Megjelenik MINDEN VASÁRNAP. Ára 3 hóra 1 frt. 50 kr.

Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba Városháztér 6. sz. alá küldendö.

Pest, junius 19. 1870.

25. szám.

GYÜJTÖKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár.

Szerkesztői iroda: városháztér 6. sz. ide küldendö mindenféle kézirat, mely LUDAS MATYI-nak van szánva

Egy politikus csizmadiához!

Májsztram! tán a szurok drágult meg,
Vagy a fejelés szált alá?
Vagy talán nem fizetett meg az,
Kinek saruját talpalá?!
Tán a forditófa törött el, —
Vagy a dikics éle ment ki?
Hogy a zavaros politikát
Kend oly felettébb szereti?!

Avagy talán a czéhgyülésbe
Zördültek valamin össze? —
Vagy talán szerencsétlenségből
A csirizes-tál tört össze?!
Vagy talán a timár nem adott
Kontóra multkor szattyánbőrt?!
Vagy tán meglopták a vásárba,
Mert Miska inas nem állt őrt?!

Vagy tán midőn szabá az csezmát
Mustával ujjára sujta,
Az árral körme alá bökött
S körömméreg támadt rajta?!
Vagy tán Sára asszony müködött
A lábszijjal a kend hátán?!
Hogy olyan se — ide — se — oda
Módon áll májsztram a lábán?!

Én nem tudom. — De anyi igaz
Mióta atyamester lett..
A mesterség nem megy, s májszt' uram
Mód nélkül elkorhelyedett!
Multkor is oda volt fürdeni
S nem hagyá módba a boltot,
S az a Lajos legény a bőrnek
Közepéből vágott foltot!

Ezen számhoz van mellékelve a „LUDAS MATYI“ és „NÉP SZAVA“ előfizetési és megrendelési ive.

A György meg a talpalás helyett
— Legelső legény létére —
Fejelést varrt, s nem kötött csomót
A szurkosfonál végére!
Kálmán meg a valkoló deszkát
Nem vigyázván — ketté tör(zs)te,
Miért Ferencz meg a kaptafát
Tüstént fejéhez ütötte!

Eddig megelégelte kend azt
Hogy csizmadia és magyar,
Most meg suszter lesz, azt gondolta
S majd a minisztereknek varr.
Az igaz, hogy Bubla uram
Megtanitá szép munkára . . .
Mikor a vándorlás idején
Pápa városába jára!

De csak magyar munkát tanult kend
Kamásli-czipőhöz nem tud,
Ezen uton tehát — higyje meg, —
Hogy zöld ágra soha se jut!
Maradjon kend mi volt, — egy derék
Becsületes csizmadia,
Higyje kend, hogy ezzel fel nem ér
Száz miniszter kamáslija!

Üljön kend a legények közé
És vigyázzon a munkára, —
S higyje meg, hogy itt kétszeres lesz
Minden darabnak az ára!
Ott a tőke mellett majd ujra
Egészséges lesz és vidám, —
Azért hát el ne felejtse kend:
Ne sutor ultra crepidam!

Nagy Bögős.

Baranyai szikra.

Elmehet már Laboulaye az ő „Párizs Amerikában“ czimü munkájával!

„Baranya Amerikában“ ily czimü könyv fog nem sokára megjelenni, a vitéz Együgyü párt viselt dolgairol, Környéki prókátor — tisztelendő ur kiadásában.

Mutatványul közlünk belőle egy epizódot.

Nem győzvén már argumentummal fiam Pali a sok infámisságot, a nyakon verés igérete sem használván, elhatározta magában, hogy a v . . . . i papot kihivja párbajra.

Ezen szándékat ki is jelenté kebelbeli komája és hirhordója a hiricsi kosta előtt.

Csak kapnék secundánst — mondá Sandrinak.

Komám — szólt a hájfejü Sandri — én a collegiumba is mindig secundás voltam, — leszek én.

Ezzel osztán megállapitották a részleteket, fiam Pali befogatott s komám Sandri pedig felült és hajtatott V, . . felé. — Minél közelebb látta azonban Sandri a tornyot, annál alantabb fokra szállt a bátorsága, ejh! mondá magában — majd be megyek a magasdiba-s iszom egy kis bátorságra valót. — Be is ment Sandri a magasdiba, ivott is bátorságra valót, hanem annyit, mint az egyszeri asszony, hogy mire a kilenczedik itczécskét ivogatta, már nem tudott a lábára állni! s igy a párbajra hivás ezuttal futtsba ment, még a kilencz itcze bor árát is fiam Palinak kellett utóbb megfizetni.

Igy akadályozta meg a gondviselés — egy részeg kostát használván eszközül — hogy az evangelium szolgái — miként egykor Péter apostol — le ne vágják egymás fülét.

Puffancsok.

A „Napló“ fennyen dicsekszik, hogy Czegléden is megalakult a Deák-kör.

Meg bizony, hanem osztán annyi tisztviselőt választottak, hogy utoljára tagul egy se maradt.

Ugy jártak biz ezek mint az egyszeri nemzetőrök, megalakult a század, nagy mulatságot csaptak, s mulatság közben megválasztották egymást tiszteknek, utoljára két közlegény maradt, az egyik sánta, a másik vak!

Szilágyi Sándor második osztrák-magyar közösügyes történetiró (mert az első Horvát Miska) is keményen letette a hivatalos ujságba az öreg Bocsor történetét.

Persze azt gondolja ez a jámbor, hogy az öreg ur 40 évig az ő kedveért tanult, s most egyedül a miniszteri tanácsosok számára irt.

A zágrábi Jelasics-párt kivánja, hogy Jelasics szentté avattassék, azonban mivel Rómába okvetlen megkivánják, hogy az avatoncz amice valami csudát tett légyen, most ennek kimutatásán törekednek.

Sohse törjék annyira magukat, hiszen ország világ tudja azt a nagy csudát, mit Jelasics 48-ban tett, midőn Pákozd alól, oly hirtelen Bécs alatt termett.

Nehrepeszdky Sándort Ungvár városa diszpolgárává választotta kettös érdemei elismeréseül. Egyik érdeme, hogy 1849-ben a muszkát vezette, másik érdeme, hogy 1870-ben a rajnerféle meyyerendezési törvényjavaslatot megfejelte.

Bach báró az ausztriai tartománygyűlésen képviselő akar lenui. Csak nem lőnek a németek olyan bakot, hogy megválaszszák.

A szabadkai gazdasági „kupakszék."

Szükséges volt a városi gulyának 5 darab itatóvályu s miután Lippán a fa megdrágult meghagyatik V. gazdasági tanácsnoknak, hogy a város nagy kiterjedésü erdejében e czélra alkalmas fákat szemeljen ki; kapja magát a senator ur, 3 képviselő hozzájárultával, neki esik a nagy gond- s szorgalommal ápolt palicsi fürdő sorfának s azokból 5 darabot május végén irgalmatlanul kivágat.

Most az a kérdés: azok voltak-e nagyobb marhák melyek számára a vályúk készültek? avagy azok, kik a vályukat sorfákból készittették?

A feleletet a közönségre bizzuk.

Dongó.

Napló—iá—dák.

„Az akademia a ki nem osztott jutalmakat rakja össze, s neveljen tudós csecsemőket, kik majd ha megnőnek, koszorus munkákat fognak irni," igy ir a Napló.

Jól van Zsigmond ur, ugye épen ezért választottak kendtek olyan Frankl Vilmós meg Pauler Gyula-féle csecsemőket?

Ez is a „Naplóban" van: „Hihetetlen, de mégis való: Az eredetiség és szilárdság hallatlan olcsó."

Aligha meg nem terhelte kend a gyomrát Zsigó! hogy olyan valamit akar olcsón adni, a minek sohase volt birtokában.

Sziporka.

Nő: ugy veszem észre, hogy férjem uramnak a szobaleány szemet szurt?

Férj: Az az én dolgom.

Nő; De azt én ki nem állhatom.

Férj: Az a te dolgod.

Nő: De hát ha a szobalánynak valami baja lesz?

Férj: Az az ő dolga.

Adomák.

Volt Pápának egy hires professora Márton István uram. Egyszer az öreg ur egy rosztanuló diákot dorgálván meg, a többi közt ezeket is mondá neki: „ej ej, de bolond ember kend! hijába hogy két keresztneve van." A deák ezen dorgátziót eképen köszönte aztán meg: „Köszönöm szépen a pirongatoriumot Márton István uram." Az öreg észrevette a czélzást s inkább tréfából mint haragból mondá ujra: „ej! ej! az istennyila üsse meg kendet, de hunczut esze van kendnek."

Ebéden volt a szemérmes legátus diák egyik falusi pátronusnál, s ebéd alatt több izben unszolni s kinálgatni kellett a házi asszonynak: egyék légátus ur! ne genirozza magát, sat.

A szolgáló, ki szerette majmolni mindenben asszonyát, midőn egyszer a disznóknak enni adott s asszonya kérdené, hogy esznek-e a mancsik? igy felele: „a veres csak eszik, hanem a szőke genirozza magát."

Buda Pesten mit csinálnak?
Hát biz itten conspirálnak.
Negyven maleluk, hős, bátor . .
Verebesitől elpártol.

Jókai Móricz protestál . .
Csernátoni pedig rest-áll.
Andrássi gróf csak mosolyog.
Hocus pocus csak a dolog.

*

Előfizetés

István gazda: Nézze csak nótárius uram! Még is fene egy hivatal lehet itt, a honnan annyiféle ujság kerül ki; a manó tudja már, melyikre prenumeráljunk a sok közzül?
Nótárius: Majd meg mondom én István gazda! csak menjünk egy pár házzal odább.

Haynau bocskora.*)

Nem tett olyan csodát semmiféle doktor,
Mint minőt véghez vitt nálunk egy pár bocskor;
Betegét a doktor ha megöli egyszer:
Azt csak az ur Jézus Krisztus támasztja fel,
De a mi bocskorunk, — mit Haynau után
Hordozott volt Kovács alá s fel az utczán,
Meg ölte, de később megszánta a jámbort . . .
S ugy támasztotta fel mint adminisztratort.
Sok történt te veled, szegény magyar nemzet!
Rómából rád küldték a sok festett szentet,
Hogy ha az istennel fontos dolgod vagyon,
Azoknak panaszkodj, fent szóval és nagyon.

*) Honáért az ember midőn mást nem tehet . . .
A bérencz sereget üsse, a mint lehet,
Ha elvbarátimat, e mü mulattatja:
Fáradságom bőven meg lesz jutalmazva. Szerző.

idején.

Nótárius: No nézze István gazda! ide megyünk be a „Ludas Matyi“ és „Népszava“ kiadó hivatalába, ott csak egyféle, s csak szabadelvü ujságot árulnak . . . a lesz nekünk való.

És ők, meghallgatnak téged kegyelmesen,
Ők, a kik nem tudnak magyarul egy szót sem.

Máskor meg ugy főzték le a magyar embert
Hogy rá küldték Bécsből a sok cseh beamtert,
Hogy nyelvét, a melyen beszél a panaszló:
Ne értse, se a szent, se a szolgabiró.

Akkor pedig midőn Bach báró megbukott . . .
És helyébe Schmerling a kormányra jutott,

Mikor Olaszhonba verték a németet —
Ez is luddá tette a magyar nemzetet,
Lépvesszőre kenve oly alkotmányt adott:
A mely egy év alatt teljesen elkopott.
Történt már mi velünk sok különös dolog
A mióta a föld, a napkörül forog,
De ilyet, csak egyet emlit a szentirás
Azt se tehette más, csak is a messiás,
Midőn a földön járt, egy halottat látott,

Mondá neki: „kelj fel!“ és az talpra állott.
Ezt a szörnyü csodát Krisztus urunk tette,
Még is akadt ember, a ki el nem hitte.
Magam is csak jártam az isten házába,
Még se vagyok ezen dologgal tisztába;
Hát azt, hogy higyje el a késő utókor
Hogy ilyet, képes volt tenni egy pár bocskor?
Pedig ez megtörtént, most nem régenében
Még pedig minálunk Szathmár vármegyében,
És, hogy ez esemény örökitve legyen:
Azt, mi tőlem telik, versben összeszedem.

Kossuth, a szabadság felszentelt fő papja
Szavára, kisütött a szabadság napja,
Sugara átjárta a honfi kebleket...
Tettre lelkesité az egész nemzetet.
Alakult egy olyan dicső honvéd csapat
Mely, tönkre verte az egész osztrák hadat.
Megszaladt a német, tán még most is futna:
Ha seggitségére nem jött vón a muszka!
Két hatalmas kényur együtt szövetkezett
Rabbá tenni ismét a magyar nemzetet.
De, ha szabadságért egy nemzet fegyvert fog:
Ismét rabbá tenni nem oly könyü dolog.
Hasztalan hoztak ránk oly rémitő hadat,
Vitézül ellent állt a kis honvéd csapat,
Csak hamar belátta az orosz fővezér:
Hogy ily hős nép ellen fegyvere mit sem ér;
Mert, a honvédfegyver a csorbát nem türte
Ha ma kapott, másnap már kiköszörülte.
Nemes érczből lévén, ha egy csorbát kapott
Arra mindég illö kamatot is adott.
Látván ezt Paskevics, más tervet készitett,
Aranyal, ezüsttel harczolt fegyver helyett,
Hogy megszerezhesse a győzelmi babért:
Aranyal vette meg a magyar fő vezért;
Ki többre becsülte a csillámló érczet:
Mint ezen szent földet, a melyen született.
Hitvány eb az, a mék megmarja gazdáját
Szörnyeteg az, a ki eladja hazáját,
Kinek hazája van, annak van mindene,
A ki azt eladja, elhagyja istene!
Ne irigyeld annak fényes boldogságát —
Mert az soh sem látja az isten országát.
Hün védte hazáját a kis honvéd csapat,
Megis szalasztotta az egyesült hadat,
Ősi szabadságát még sem vivhatta ki
Mert azt, áruczikként eladta Görgei.
A honvéd sereget Világoshoz vitte,
Az orosz sereggel körül kerittette;
„Be vagyunk keritve“ — akkor ezt mondotta —
Fegyverét a honvéd könyezve lerakta.
Volt, ki hü fegyverét, mint sem, hogy át adja:
Inkább, hön dobogó keblébe mártotta.

Mihelyest a honvéd fegyverét letette:
Mihelyest a német bőrét nem féltette,
Hü embereiből csinált vérebeket...
Haunaura bizta a hóhér szerepet.
Ki, ezen hivatást szörnyen betöltötte
A védtelen népet halomra lövette.
A ki a csatában öt meg szulasztotta:
Nagy Sándort, s társait, mind fel akasztatta,
Környös körül rajta mindenütt vér áradt,
Mig az öldöklésbe végkép ki nem fáradt;
A midőn kifáradt, elutazott Bécsbe
Átadta a pallost az ura kezébe..
Mondá, uram tekints csak ezen pallosra...
Piros vér van ezen, magyar vér, nem rozsda,
Igaz, hogy két helyen kicsorbult az éle
Rá frecsent Perényi és Batthyány vére.
Mind kettőnek vérét a föld már beitta
Ezen hóhér pallost néked adom vissza,
Mert a Neugebeuben még számosan várnak
A kik az elrablott szabadságra vágytak.
Én már kiföröttem magamat a vérbe
Gazdálkodni megyek Szatmár vármegyébe,
A száz ezereken, a miért mészárolt...
Gróf Majláthtól egy nagy birtokot vásárolt,
Érzékeny bucsut vön, Bécset oda hagyta,
Közibünk jött lakni a kis géczi tagba.
A jó érzelmü nép borzadva fogadta...
Még pénzért sem kapott ökröt a vásárba,
Hogy ez ökörvásár miként történt légyen:
Nem birom megállni, hogy el ne beszéljem,

A mint meg érkezett s birtokát átvette:
Hogy azt, minél előbb, szánthassa vethesse,
Előjárósdiba nem volt mást mit tenni...
Elindult Szatmárra néhány ökröt venni,
A mint e hyenna a vásárban járkált:
Egy gubás embernel két szép ökröt meglát,
Hozzá megy, és kérdi, mi az ökör ára?
Kétszáz ezüst forint, — mond az, nem derága,
Haunau e szóra száján egyet rántott,
Gubás emberünknek a markába vágott,
Megtörtént az, alku, röviden pár szóval
Fizetni is akart tiszta uj bankóval.
Szokása népünknek hogy ha árúl ökröt
Szereti ösmerni a kivel alkut köt,
Emberünk se tért el e régi szokástól...
Egész tisztelettel kérdte Haynautól:
Becses nri nevét, mert ugymond, a gazda
Szereti tudni, hogy ökrét kinek adja.
Alig hogy kimondta Haynau a nevét:
Emberünk mérgesen forgatta a szemét,
Kimondta, hogy ökrét inkább agyon csapja:
Minthogy oly vérszopó fenevadnak adja,
Haunau mióta hóhérnak felcsapott:
Ily hatalmas vágást senkitől sem kapott,

Nem hitte, hogy ilyen derék nép a magyar
Hogy itt, a guba is nemes szivet takar.

Ezen nemes bosszu, annyira bántotta:
Hogy a baromvásárt tüstént oda hagyta,
A vargaszinbe ment a baromvásárból. . .
S ott, egy pár bocskort vett valamék vargától,
Inasa nem lévén a kezébe vette
Hogy a vargaszinből szállására vigye,
Már indulni akart, csak tiz krajczárra várt,
A mi a vargától neki még vissza járt.
Egyszer csak ott termett mellette valaki —
Kérte, hogy a bocskort adja átal neki,
Igy szólt, engedje meg excellentiája!
Hogy ezt a pár bocskort vihessem utánna,
Mert az végetlenül boldoggá tesz engem
Hogy ha a bocskorát utánna vihetem.
Vagyok én a kormány hüséges szolgája
Üljön rám maga is excellentiája!
Nem hajtok én arra, hogy ezért megróvnak
Leszek én lova is a kegyelmes urnak.
Haunaut meglepte ez a szép ajánlat —
Mondá: az urból még hires ember válhat,
Rá ugyan nem ülök, mert vékony a lába,
Elesnék alattam valahol a sárba; —
De ha kedve tartja, a bocskort átadom
Ezen nemes tettét meg is jutalmazom,
De még a vargától vissza jár tiz krajczár
Ha nem lesz terhére, azt is vegye át már.
És Kovács a bocskort a kezébe vette,
A tiz krajczárt pedig a zsebébe tette.
Haunau megindult, a vásár bámulta
Hogy czipelte Kovács a bocskort utánna,
Hogy e tett, gyalázat, arra mit sem adott
Mert fáradságáért tiz réz krajczárt kapott,
Mert midőn a bocskort otthon átal adta
A kegyelmes urtól, válaszul ezt kapta;
Megköszönöm szépen az ur fáradságát
Tartsa meg magánál azt a nehány krajczárt,
Kovács alázattal magát meghajtotta. . .
A tiz rongyos krajczárt hálásan fogadta,
És mihelyt haza ért, zsebéből ki vette —
Rejtek fiókjába, emlékül eltette,
E nap emlékére, mely rá oly nagy nap volt
Hogy ezen nap miatt elevenen megholt,
Pedig, ezerszerte kinosabb a halál
Hogy ha az bennünket elevenen talál.
Mert, ekkor a halál, meghagyja éltünket
Nem öl meg bennünket, csak becsületünket,
A miért az utczán a bocskort hordozta
Ezt a kinos halált, Kovács kiállotta,
Mihelyt megérkezett Bécsből az alkotmány.
Azonnal megölte őtet a bizottmány,
Temetésén részt vett a nagy számu tömeg,
Nem is a bizottmány, a bocskor ölte meg,
Meg ölte, de később fel is támasztotta
A földi életre ismét vissza hozta.
Egy év lejártával, megfordult a világ —
Lett belőle ismét gyönyörü mákvirág,
Csak egy évig tartott a szép uj alkotmány
Egy év mulva meg szünt lenni a bizottmány,
Mert nem tudta járni azt a német tánczot:
A mit neki Schmerling a trombitán játszott.
A min aztán Schmerling ugy megboszankodott:
Hogy minden bizottmányt egyszerre szét osztott,
Octroyált helyébe olyan csoda rendszert:
Hogy főispánságra sem kaphatott embert.
Csoda rendszerével annyira elakadt
Hogy magas türelme, már majd ketté szakadt,
Kivált itt, minálunk, Szatmár vármegyébe
Nem akadt ember a főispáni székbe.
Felhivatta Pestről az egyik Kovácsot
Ezt kérte, hogy adjon valami tanácsot. .
Mert Szatmár megyének nincsen főispánja,
Nem kap rajta senki, hijába kinálja:
Ajánljon valakit, mert az még is szégyen
Hogy ott a kormánynak embere ne légyen.
Mind ezekre Kovács ilyen formát mondott:
Majd rendbe szedem én Szatmárban a dolgot,
Magam is szeretem a függetlenséget
Irok is én abba szebbnél szebb beszédet.
Gonddal van keresve abba mindegyik szó
Még se sokat okul abból az olvasó.
Az én fuggetlenem*) olyan függetlenség:
A milyet parancsol a hadi törvényszék.
Szeretem én mondom a függetlenséget,
De, nem szeretem az olyan makacs népet —
Mint minő Szathmárban felütötte magát,
Mely mint üdvösséget ugy félti a hazát. . .
Egyedüli kincse, haza, és szabadság
Mint ha nem léteznék a nélkül boldogság! !
Nekem is volt hajdan olyan ideálom
Azért most jó pénzért a kormányt szolgálom,
A miért a Hontól néhány ki is kapok,
De az nem fog rajtam, és én boldog vagyok.
De hogy vissza térjek a megkezdett tárgyra;
Tudok én egy embert a főispánságra.
Ki ha kell vakmerő, szemtelen és bátor
A milyen csak lehet egy adminisztrator.
És mivel nincs néki valami nagy esze
Ne legyen főispán, csak a helyettese.
Esedezem tehát a kegyelmes urnak
Nevezze ki őtet adminisztratornak.
A mihez ő nem ért, majd elintézem én —
Mert ezen férfiu az én testvér öcsém.
Szegény öcsém! — őtet szomoru sors érte
Mert a volt bizottmány eltemette élve,

*) Ekkor a „Független" czimü lapot szerkesztette.
Szerző.

Hogy guny tárgya legyen a mult, s jövő kornak
Elnevezték szegényt bocskor hordozónak.
E halálos döfést csupán azért kapta :
Mert Haunau után a bocskort hordozta.
Most már a hatalom ismét a miénk lett
Támasszuk fel tehát meggyilkolt öcsémet,
Becsületét ugyan nem adhatjuk vissza. .
Mert azt, a bocskorral végkép eltaposta,
De adminisztrátor a nélkül is lehet —
Ugy is avult kelme már ma a becsület,
Mint kalmár a gyólcsot, a vásárra viszik
Eladják azt sokan, ha jól megfizetik,
Némelykor nagyon is lemegyen az ára
Mégis elhordják azt Bécsbe a vásárra,
És mivel ott a pénz nincsen nagy bőségbe
Pénz helyett hivatalt hoznak vissza érte,
Ágoston öcsém is eladja azt százszor. .
Csakhogy ö lehessen az adminisztrátor.

E beszéd, Schmerlinget mélyen meghatotta,
Fő irć deákját tüstént be hivatta:
Fellévén hevülve a szobába járkált,
Egy pokolba szóló instantziát diktált.
Melyben a nagy bátyját, Plutót, arra kéri:
Hogy Kovács Ágostont eresze ki néki,
Nagy szüksége van rá Szatmár vármegyébe,
Inkább, ha kivánja, hármat is küld érte.
Hogy kérését Plutó jobban meg hallgassa,
Ezen instántziát németül iratta. . .
Mivel, a pokolba másként nem küldhette :
Egy új beamternek fejét leüttette , —
Be varatta lelkét az instantziába,
Ugy eresztette el ezen hosszu utra,
Mivel azt ily szörnyü sebes postán küldte:
Egy hét alatt, Kovács megérkezett Bécsbe.
A mint a pokolba meg volt neki hagyva :
Bizonyitványát ott tüstént bemutatta,
Melyben őtet Plutó, sok egyet más között
Ugy ajánlja, mint egy kitanult ördögöt.
Schmerlinget ez nagyon meg örvendeztette,
Adminisztrátornak rögtön kinevezte,
Meg hagyta, hogy azon kezdje meg szerepét:
Csinàljon Szatmárból egy minta vármegyét.
Miután, az esküt vele elmondotta :
Mint adminisztrátort utnak bocsátotta.
Nem is volt, nem is lesz, soha olyan doktor:
Ki oly csodát tegyen, mint ez a pár bocskor.

Az igaz ügy kortese.

Discursus Iczik szomszéd és Mihály gazda között:

Mihály: Ugyan szomszéd! Mi lett már abból a hires Horváthféle' conspiratióból, a mit Csernátoni kikottyantott?

Iczik: Mi lett volna hallja khend! hát csiriz.

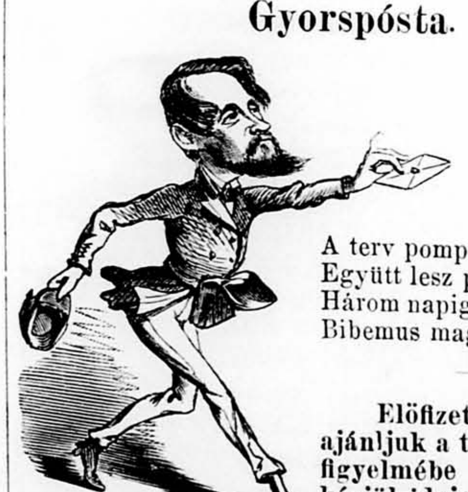
Mihály: Már hogy lett volna abból csiriz?

Iczik: Hát ugy Miskhó gazda! hogy Csernatóni az árulást Horváthra kente; Horváth pedig Hornra fente; a kentefentéből aztán Jókai mint politikus csizmadia csinált olyan csirizt, mely Andrássinak ugy az ülepéhez ragadt, hogy most nem hat ökör, de még azon negyven darab mameluk conspiráló sem birja kihuzni a miniszterelnöki bársony fotelből, kik eddig husos koncra alatta hasztalan aspiráltak.

Különlegesség.

Hollán Ernő, mert közlekedési miniszter nem lehetett ott hagyta a miniszteriumot, mint szent Pál az oláhokat. Hüséges szolgálata elismeréseül azonban a Lipót rend keresztje akasztatott a nyakába. Eddig a közlekedési miniszteriumnál csak kolompot hordott.

Gyorspósta.

Nagy Bögösnek:

A terv pompás és praktikus,
Együtt lesz pap és patyikus,
Három napig akkor folyvást
Bibemus magnum áldomást.

Előfizetési felhivásunkat ajánljuk a t. közönség becses figyelmébe s az előfizetést kérjük idejekorán beküldeni.

Felelős szerkesztő és kiadó laptulajdonos: MÉSZÁROS KÁROLY. Rajzoló: APPELRÁTH.
Pesten, 1870. Nyomatott Fanda és Frohna könyvnyomdájában, arany-kéz utcza.